

στήθιόν του νά συσπάζη τὴν ὄρυν, καὶ ἀπεσύρθη ἀμέσως. Ὁ Σαλεμβιέρος, ἀπειθύνων τὸν λόγον εἰς τοὺς προσκεκλημένους, οἵτινες τὸν εἶχον περικυκλώσει σωρηδόν. — «Φίλοι μου, εἶπε, μόλις δύναμαι νά σᾶς ἀναγγείλω τὸ θλιβερόν συμβάν, τὸ ὁποῖον πρὸ μικροῦ μοῦ ἐκoinοποίησαν, διότι ἐδῶ εὐρίσκονται πολλοὶ συγγενεῦντες διαφόρως μὲ τὸν δολοφονηθέντα! » Ἡρχισαν ὅλοι νά τρέμωσι καὶ ψιθυρισμός φρίκης ἀντήχησε πανταχόθεν. — «Ναί, εἶναι βίβαιον, κύριοι, ἡ ληστρική τῶν Μαύρων συμμορία, ἥτις πρὸ τινῶν ἐῶν κατερημόνει τὴν χώραν, ἐθυσίασε νέον θῦμα πλησίον τῆς Οστένης. Ὁ φίλος μου μοῦ εἶπεν ὅτι τὸ θῦμα τοῦτο εἶναι ὁ πατήρ τῆς μνηστῆς μου. » Ταῦτα δ' αὐτοῦ λέγοντος, δάκρυα ἔρριπταν ἀπὸ τὰς ὠχρὰς παρειάς του. — «Ἐν μόνον καθήκον μοῦ μένει ἤδη νά ἐκτελέσω, νά προσπαθῶ δηλαδή ν' ἀνάγκῃ λύσω τὸν φονέα διὰ νά τὸν παραδώσω εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἡ Βιλλεζιέ μὲ πολλοὺς φίλους μου ἀναχωρεῖ ὅταν οὕτω πρὸς τὸν σκοπὸν αὐτόν, ἐγὼ δὲ ἀποσύρομαι διὰ νά ἀναλάβω ὀλίγον ἀπὸ τὸν τρομερὸν κλονισμὸν, τὸ ὁποῖον μοῦ ἐπροξένησε τοῦτο τὸ ἀκαίριον γεγονός. Νομίζω, βίβαια, πάντῃ περιττόν νά σᾶς ζητήσω συγγνώμην διὰ τινὰ διακοπὴν τῆς τεραπνῆς συναναστροφῆς μας, τὴν ὁποίαν εὐηρεστήθητε νά κοσμήητε μὲ τὴν παρουσίαν σας. Φοβοῦμαι μήπως δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη καθ' ὁλοκληρίαν τὴν δυστυχίαν μας, διότι γνωρίζετε ὅτι εἰ φονεῖς οὗτοι δὲν ἐπραξάν μέχρι τοῦδε ἔν μόνον ἐγκλημα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν καιρὸν. Δεικνύουσιν συστηματικῶς τὴν παρουσίαν των δι' ἀπηνόου τινας πράξεις εἰς δύο ἢ τρία μέρη, καὶ τοῦτο διὰ νά καταστήσωσιν ἄγνωστον τὸν τόπον τῆς διαμονῆς των. Νά δώσω ὁ Θεὸς νά μὴ μάθωμεν πρὸ τῆς αὔριου καὶ ἄλλο κακοῦργημά των. Ἡ συναναστροφή διελύθη κατατρομασμένη, καὶ τὸ παλάτιον τοῦ Σιλεμβιέρου ἔμεινε μετ' ὀλίγον ἔρημον.

Εἶχε παρέλθει μία ὥρα. Οἱ ὀλίγοι ἐκ τῶν πολιτῶν, οἵτις ἦσαν ἀκόμη ἐξυπνοί, εἶχον πρὸ ὀλίγου ἀκούσει σημαῖνον τὸ μεσονύκτιον, ὁπότεν ἵππεύς τις περιτυλιγμένος εἰς πλατὺ μανδύαν καὶ τὸν πῖλον εἰς τὴν κεφαλὴν βαθείως φορῶν ἐξῆλθε τῆς πύλης τῆς Ὀστάνης. Ὁ ἵππος του ἐβάδιζε βῆμα ὀδοιπορικόν ἀλλ' ἄρῃς ὁ ἄγνωστος διῆλθε τὰ μικρὰ χωρία τοῦ Σιπιδῆλ, ἐκλινε δεξιὰ καὶ διαμιάς λακτίζων διπλᾶ μὲ τοὺς περνιστῆρας τὰ πλευρὰ τοῦ ἵππου του ἔγεινεν ἄφαιτος ὡς ἀστραπὴ, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐφθασεν εἰς τὸ μέσον τῆς εἰς Βλαγκενβέργην ἀγούσης ὁδοῦ. Ἀπομακρυνθεὶς τότε ὀλίγον τῆς λιθοστρώτου ἐπήδησε, μίαν τάρρον καὶ ἐστάθη πλησίον ἐνὸς δάσους. Ἐπέξευσε, ἐβγαλεν ἀπὸ τὸν κόλπον του ἀργυρᾶν τινα σύριγγα, καὶ διὰ παραιταμένου, πλὴν ὑποκώφου, συρίγματος ἔκαμε σημείον. Ἐκούσθη τότε νά πλησιάζῃ καλπάζων ἄλλος ἵππεύς. Ἠλλάχθη τὸ σύνθημα καὶ μεταξὺ τῶν δύο ἀγνώστων ἔλαβε χώραν ἡ ἐξῆς συνουσία.

— Ἐπίτυχες εἰς τὴν ἀποστολήν σου;

— Ναί, ἀρχηγέ, μολονδὶ ἐγάταμεν εἰς τὴν συμπολὴν τὸν δυστυχῆ Ἰάκωβον. Ὁ γέρονς ἔμπορος ἀντεστάθη πρὸ ἐλπίδα, καὶ ὁ ὑπηρέτης του, πρὶν ἡμεῖς

τὸν τελειώσωμεν, ἐκυροδόλησε μὲ πιστόλιον εἰς τὴν στήθος τοῦ συντρόφου μας.

— Τὸν δυστυχῆ! μοῦ κακφαίνεται δι' αὐτόν! πλὴν τί ἔκαμες τὸ πῶμα;

— Διεφθίραμεν κατὰ τὴν συνθήειαν τὰ χαρακτηριστικά τοῦ προσώπου του, ἔκαμαμεν τὸ ἴδιον καὶ εἰς τὸν ὑπέρητῃν διὰ νά μὴν ἡμπορέσουν νά τοὺς γνωρίσουν, ἔπειτα δὲ ἐδέσαμεν καὶ τὰ δύο μαζῇ καὶ τὰ ἐρρίψαμεν εἰς τὸ πέλαγος μὲ ἓν βάρος διὰ νά σταθῇ εἰς τὸν πυθμένα. Τὸν δὲ ἀστυνόμεον, ἀρῃς πρῶτον περτυλίζαμεν τὸ λειψανόν του, καθῶς γνωρίζομεν, τὸν ἐστικώσαμεν εἰς τὸν ὦμον, καὶ ἀνεχωρήσαμεν, εἰς τὰ τέσσαρα, πρὸς ἐκεῖνο δὲ τὸ μέρος. Τὸ λειψανόν τὸ ἀπεθέσαμεν εἰς τὸ γνωστὸν ἐρείπιον τοῦ πλησίον χωρίου, καὶ ἀρῆσαμεν τὸν Ἰωσήφ νά τὸ φυλάττῃ. Ἐπεὶ τὸν διεσκόρπισα ἐδῶ καὶ ἐκεῖ τοὺς συντρόφους, καὶ ἤλθα νά σᾶς δώσω λόγον.

— Εὖγε, καὶ ὑπέρευε! Τὰ δὲ λάφυρα;

— Ὅριστε, ἀρχηγέ! καὶ ὁ δολοφόνος, τοῦ ὁποῦ αἱ χεῖρες ἤχνον ἀκόμη ἀπὸ αἵμα, ἐνεχειρίζεν αὐτὸν ἀρχηγόν του ἓν χαριστοπλάκιον καὶ δύο πλήρη ἐλάντια. Ἀκολουθῶς ἵππευταν καὶ οἱ δύο, ἐπαρῆναι εἰς τὴν λιωφόρον καὶ μετ' ὀλίγον ἐφθασαν πρὸς πλησίον τῆς Βαικενβέργης. ἐκεῖ τρίτος ἵππεύς τοῦ ἐπερίμενε.

— «Γνωρίζεις, ἀρχηγέ, εἶπεν αὐτός, ὅτι δὲν συνηθίζω νά σᾶς κάμνω ἐρωτήσεις; ὑπακούω εἰς τὰς διαταγὰς σου χωρὶς νά ζητῶ δι' αὐτὰς λόγον. Ἐξομολογῶ ὅτι εἶμαι περιέργος νά μάθω εἰς τί δύναται νά συντελέσῃ ἡ διπλῆ ἀποστολή μὲ τὴν ὁποίαν ἐστειγμένον ταύτην ἐίμεθα ἐπιφορτισμένοι. Ἡ ὑπόθεσις πλησίον τοῦ Γάνδ δὲν ἡμπορεῖ νά μᾶς ὠρλήσῃ πάσι, καὶ ἡ κοινωτικὴ θέσις ἐκείνου τὸν ὁποῦ ἐφρονεῖσθαι δύναται νά ἔχῃ πολὺ θλιβεράς συνεπείας δι' ἡμᾶς.»

Ὁ ἀρχηγὸς ἤρχισε νά γελά. — «Ἀριστε φίλε ἀπῆντησεν εἰς τὸν ὑπαρχηγόν του, φαίνεται ὅτι ἡ μίχλη ἐσκότισεν ἀπόψε τὸν νοῦν σου! Δὲν ἔχω σκοπὸν νά νυμφευθῶ; Δὲν πρέπει νά λάβω ὅσον τὸ δυνατόν ταχύτερον τὴν κατοχὴν τῆς κληρονομίας μου; Δὲν πρέπει ν' ἀπομακρυνῶ τὰς ὑποφίας; Δὲν ἔχω ἀρκούν ἐἰς λόγοι οὔτοι;

— Βίβαια, ἀρχηγέ.

— Λοιπὸν, δὲν γνωρίζεις ἀκόμη τίποτε. Ἀκούω θέλω ἐλαφρυνθῆ ἐμπιστευόμενος εἰς σέ τὸν μυστικὸν στοχασμόν. Ὁ τελικὸς σκοπὸς ὧν τούτων εἶναι ἐπιθυμία τῆς ἐκδικήσεως ἥτις καταξισχίζει τὴν καρδίαν μου. Εἶμαι ἐρωτευμένος! Σοῦ φαίνεται παράλογον; Εἰς πτωχὴν τινα οἰκίαν ἀλιέως, εἰς Βλαγκενβέργαν, κατοικεῖ μία νέα τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ παρὰ τὰς ἄλλας. Διὰ νά τὴν ἀποκτήσω, ἤθελα δώσω τὸν ἑαυτόν μου, τὴν πλοῦτην, τὸ πᾶν. Παρεκάλεσα, ἐνέβη εἰς τοὺς πόδας τῆς διὰ ν' ἀξιωθῶ ἐν ἐλέμῳ τῆς ἐξουσίας, μίαν λέξιν ἀγάπης, καὶ δὲν ἀπῆντησα ἐν περιφρόνησιν.» ὁ κακοῦργος ἐτίριξε τοὺς δόντας ἀπὸ λύπης.

— Ἐγὼρίζε λοιπὸν τὸ ἐπάγγελμά σου;

— Ὅχι, ὄχι, ἐκραύαζεν ὁ ἀρχηγός· ὑπεκρίθη δὲ